

дилъ очитѣ прѣзь послѣдната нощъ и го пусналъ да се скита по свѣта. Конница отъ сливенци, съ тъмнокафени потури и салтамарки и съ черни калпаци, тичаха край него и замахваха срѣщу му съ камшикъ: слѣпия не можеше да види законванята имъ, а само боязливо се свиваше къмъ стѣната като чуваше проклятията хвърлени върху него; тая побѣсняла тѣлпа, която напускаше тихитѣ си жилища, прахътъ на дѣдитѣ си, лозята, градинитѣ и *райското мѣстоположение на отечеството си*, скоро се изгуби и потегли по пѣтя къмъ Камчията. Слѣдъ тѣхъ Сливенъ се запали, задими и купчини прахъ и пепель показваха мѣстото, дѣто недавна се намираше цѣлъ градъ. При първата почивка сливенци се събраха на съвѣтъ и рѣшиха да погубятъ всички прѣстарѣли хора, които имъ бѣха безъ полза изъ пѣтя. Тѣ дойдоха да доложатъ това на новото си началство, обаче, всички убѣдявания и увѣщания на това послѣдното бѣха напраздни; тѣ не ги разбираха и пакъ настояваха на своето мнѣние, като казваха, че старитѣ имъ сж само товаръ, пъкъ отъ друга страна не искатъ доброволно да останатъ въ земята си. Трѣбваше най-послѣ да имъ се обясни хубаво и ясно, че убийцитѣ ще бждатъ разстрѣляни; срѣщу такава логика нѣмаше вече никакво възражение; просителитѣ се поклониха низко и си отидоха⁽¹⁾ . . . (op. cit. 45—48).

Далъ, несъмнено, колкото се отнася до характеристиката на сливенскитѣ сурови нрави прѣзь това врѣме, гледа съ очилата на чужденецъ и не познава патилата на сливенци и българитѣ въобще подъ турцитѣ, като причина за отгмъщения и жестокость отъ страна на първитѣ къмъ послѣднитѣ.

Види се, слѣдъ минаването на Източния Балканъ надъ Месемврия, сливенскитѣ емигранти до тукъ конвоирани отъ едно отдѣление донски казаки, слѣдъ това до Дунава сж били повѣрени на полка на Бакленовъ или *Катсановъ* (ср. *ibid.*, p. 49).

При Бургасъ прѣселническитѣ кервани сж чакали останалитѣ бѣжанци отъ Новозагорско, Старозагорско и въобще отъ югоизточна България и Одринско. По това врѣме Бургасъ е билъ главната руска квартира. Тукъ се е намиралъ *Дибичъ*, генералъ *Обручевъ* и т. н. Оттегляването имъ отъ България е отбѣлѣзано въ единъ лѣтописъ: месица априлиѣ замина чрезъ бабадай графъ Дивичъ главнокомандующій и *ѣтиде въ россїж . . .*⁽²⁾

¹⁾ Хубавиятъ инѣкъ разказъ на Даля съдържа и нѣкои фантастични и неправдоподобни нѣща. Такъвъ е разказа за рѣшението на изселващитѣ се сливенци да погубятъ своитѣ прѣстарѣли съграждани.

²⁾ М с б. XV, 318, за лѣтописа на Хр. Никовичъ, Разградъ.